

statning for atomskader bygger på internationale konventioner, som medfører særlige forpligtelser ved nukleare ulykker for de stater, der har ratificeret konventionerne.

En tilsvarende undtagelse vedrørende atomskader er fastsat i produktansvarslovens § 15.

Lovforslagets § 8 svarer til § 11 i lovudkastet i betænkningen om erstatning for miljøska-der. Der henvises til betænkningen, side 190.

Til § 9

I bestemmelsen fastlægges det, hvornår loven træder i kraft, og hvilke skader loven finder anvendelse på.

Det fremgår af bestemmelsen, at loven kun skal gælde for skade, der forvoldes *efter* lovens ikrafttræden. Loven vil således alene omfatte skadegørende handlinger eller undladelser, der er *foretaget efter* lovens ikrafttræden. Loven vil tilsvarende ikke omfatte tilfælde, hvor alene den skadelige virkning af handlingen eller undladelsen viser sig efter lovens ikrafttræden.

Forslagets § 9 svarer til § 12 i lovudkastet i Miljøerstatningsudvalgets betænkning. Der henvises til betænkningen, side 190.

Til § 10

I bestemmelsen er det fastsat, at loven ikke skal gælde for Færøerne og Grønland, men at den ved kongelig anordning kan sættes i kraft for disse landsdele med de afvigelser, som de særlige færøske eller grønlandske forhold tilsiger.

Bestemmelsen regulerer således, hvilke dele af det danske territorium loven gælder for. Bestemmelsen

indeholder imidlertid ikke regler om, hvilke kriterier der afgør, om et tilfælde af miljøska-der skal bedømmes efter dansk ret.

Spørgsmål om virkeområdet for en lov om erstatningsansvar er af særlig interesse med hensyn til skadevoldende hændelser, der indtræffer i et land, og som samtidig har virkning i et andet land. Forureningsskader vil netop kunne være eksempler på tilfælde, hvor en skadevoldende hændelse har grænseoverskridende karakter.

Efter forslaget skal det afgøres efter de almindelige ulovfæstede regler om lovvalg i dansk international privatret, hvilket lands lovgivning der finder anvendelse på konkrete tilfælde af miljøska-der efter loven.

Det antages almindeligvis, at spørgsmålet om erstatningspligt uden for kontrakt som hovedregel afgøres efter loven på det sted, hvor den skadegørende handling har fundet sted (*lex loci delicti commissi*). Der er imidlertid begrænsninger i denne regel om handlingsstedets lov. Netop i tilfælde, hvor den skadegørende handling finder sted i et land og har virkninger i et andet land, er der efter den internationale privatrets ulovfæstede regler mulighed for, at loven i det land, hvor virkningerne indtræffer, skal anvendes. I den forbindelse antages det, at der endnu ikke kan opstilles en almindelig regel for sådanne skadetilfælde, men at der næppe er tvivl om, at loven i det land, hvor de skadegørende virkninger indtræffer, må tillægges betydelig vægt. Der henvises herved til Allan Philip, Dansk international privat- og procesret, 1971, s. 344.

Forslagets § 10 svarer til § 13 i lovudkastet i Miljøerstatningsudvalgets betænkning. Der henvises til betænkningen, side 190.